

Любовта към сѣмката е по-безкористна, отколкото любовта към ябълката. Ти ябълката обичаш повече, защото е за ядене, има какво да се асимилира от нея. Но, ако можеш да обичаш сѣмка, любовта към нея ще бѣде по-безкористна. Следователно, ако ти можеш да обичаш тази сѣмката, трѣбва да виждаш еднакво и въ великото — малкото и въ малкото — великото. Така, ние не бива да се заблуждаваме от нашитѣ външни черти. Нѣкой пѣтъ нашето лице е по-правилно, носътъ ни по-симетриченъ, правилень, по-стройни сме, и хората, като ни погледнатъ, казватъ: „Въ него има нѣщо хубаво“, обикнатъ ни. Когато видиш нѣкое слабо, хилаво, болно дѣте, казвашъ: „Нищо нѣма да излѣзе отъ това дѣте“. Въ това малко дѣте има толкова вложено, колкото и въ възрастния, защото духътъ на това малко дѣте, функционира на друго мѣсто. Този духъ въ божествения свѣтъ е сѣщото, каквото е духътъ на възрастния тукъ. Тамъ любовта е еднаква между всички сѣщества. Като казвамъ еднаква, какъ разбирате това? Не еднаква по степенъ, но еднаква въ своитѣ проявления, и въ великитѣ си проявления любовта е еднаква. Ако нѣкому въ небето направите най-малката, микроскопическа услуга, той е толкова доволенъ, колкото, ако бихте му дали цѣлия свѣтъ — безразлично е. Но на земята не е тъй. Ако на земята те нахранятъ хубаво, турятъ те на меко легло, направятъ ти хубавъ костюмъ, започвашъ да пишешъ за тѣхъ добръ въ вѣстницитѣ. Казвашъ: „Тѣзи хора сѣ благородни. — Защо? — Нахраниха ме съ кокошки, баници, туриха ме на меко крѣсло, направено съ пухъ отъ патици. — Но, ако тѣзи хора сѣ те нахранили съ малко мамалига, ако сѣ те турили на нѣкое кораво легло, като излѣзешъ отъ тѣхъ, ще кажешъ: „Много проста работа бѣше“. Сега туй сравнение е по отношение на любовта у съврѣмненитѣ хора. Тя мяза на сѣщото нѣщо. Дѣто има заклани повече патици и кокошки, тамъ има и повече любовь. Дѣто